

நம் நாட்டு மாணவர்கள் கல்விப் பிப்பினால் எந்தவிதமான பகுத்தறிவையும் எதையும் ஆராய்ந்து அறியும்படியான தன்மையையும் அடைய முடிவதில்லை. அவர்கள் பிப்பிப்பிப்பினால் பிற்கால வாழ்க்கையைத் தரித்திரமின்றி நடத்த வேண்டும். அதற்காக, ஏதாவது உத்தியோகத்திற்குமையிலோ, வேறு பணம் சம்பாதிக்கின்ற வழியிலோ பயன்பட வேண்டும் என்பதற்காகவே பிப்பிக்கிறார்கள். பெற்றோர்களும் தங்களிடையே குழந்தைக்கு அறிவு வளர வேண்டும் என்ற காரணத்திற்காகப் பள்ளிக்கு அனுப்புவதில்லை; பித்தப்பட்டுப் பெற்று வந்ததும் ஜீவனத்துக்கு வேண்டிய முறையில் எங்காவது உத்தியோகம் கிடைக்குமா என்ற நோக்கத்தோடியே பெற்றோர்கள் முயற்சிக்கிறார்கள்.

ஆகையால், அவர்கள் பள்ளிக்கூடங்களில் ஆசிரியர்கள் கருகின்ற ஒவ்வொன்றையும் அப்படியே மனப்பாடம் செய்து, அதையே பிறகு அவர்கள் கேட்கும்பொழுது சொல்லுவதாலும், எழுதுவதாலும் தரையில் வற்றிப் பெறுகிறார்கள். இந்த முறையில் ஒரு மாணவன் எவ்வித உயர்ந்த பட்டத்தை அடையத் தகுந்தவனாக இருப்பதாலும், அவனுக்குப் போதிய பொது அறிவும், உலகியலில் தகுந்த ஞானமும் அடையத் தவணாகக் கருதப்பட மாட்டான். ஆசிரியர் சொல்லுவதைத் தான் கேட்க வேண்டும்; புத்தகத்திலுள்ளதைத் தான் மனப்பாடம் செய்து திரும்பவும் ஒப்புவிக்க வேண்டும் என்பது, நம் நாட்டுக் கல்வி முறை. இக்கல்வி முறையினால் மாணவர்களுக்கு அறிவு புகட்டப்படுவதால் அவர்கள் பிற்காலப் பழக்க வழக்கங்கள்க்கும், நல்லொழுக்கத்திற்க்கும் தகுதியுடையவர்களாக ஆகமாட்டார்கள்.

ஆனால், பலர் பலவிதமாக அறிவு, ஞானம் என்பதைக் கருதுகிறார்கள். பெரும்பாலோர் ஞானம் என்பதும், அறிவு என்பதும் கடவுளாகக் காண்கிறதும், மோட்சத்தை அடையதும் தான் என்று நினைக்கிறார்கள். இந்த எண்ணம் குழந்தையிலிருந்தே நம் பிள்ளைகளுக்கு ஊட்டப்பட்டு வருவதால், மனம்மேலும் ஒரு மாணவன் தனிவற்றவனாகவே ஆக்கப்படுகிறான். பொதுவாகவே மாணவன் அதற்கு இடம் கொடுக்காமல் தன்னையே இன்னான் என்றுணர்ந்து "நம் பருவம் எதையும் அறிந்து கொள்ளுகின்றதும், திரியாதவகைகளாகக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளுகிறதும் மாணவப் பருவம்" என்பதை உணர் வேண்டும். இவ்வித எண்ணமுள்ள மாணவன் தான் பிற்காலத்தில் எதையும் அறிந்த அறிவாளியாக விளங்க முடியும்.

மேல்நாட்டு மாணவர்கள் எல்லோரும் இவ்வித எண்ணம் கொண்டவர்களாக இருப்பதாலும், அவர்களுக்கு இந்தப் பிப்பிப்பிப்பி அளிப்பதாலும் தான் அவர்கள் எதையும் ஆராயும் தன்மையுள்ளவர்களாகவும், மனம்மேலும் ஒவ்வொன்றையும் எடுத்துக் கொண்டு இது ஏன்? எப்படி? அதற்காக? இதனால் என்ன செய்ய முடியும்? என்று இப்பிப்பிப் பலவிதமான கேள்விகளுக்குப் பதில் தெரிந்து கொண்டே பார்த்ததால் இன்றைக்கு அவர்கள் அறிவாளிகளாகவும், விஞ்ஞானிகளாகவும் விளங்குகிறார்கள். மற்றும் பல பொது விஷயங்களிலும் நம் நாட்டு மக்களைப் போல் இல்லாதது, எவ்விதத்திலும் பிறருடன் நன்முறையில் பழகுகிறார்கள். ஆனால், நம் நாட்டு மாணவர்களுக்குப் பொது அறிவைப் புகட்டுவதற்கு வேண்டிய சாதனங்கள் ஒன்றும் இல்லாததாலும், நம் நாட்டுக் கல்வி முறையில் இவகற்பிக்கப்பட்டதாலும் அவர்கள் வயதுவந்தவர்களானதும் பொது இடங்களிலும், உலகத்தோடும் நன்முறையில் பழகுவது கிடையாது. புகைவண்டி நிலையம் சினைறால், எவன் ஒருவன் மூதலில் பிக்கட வாங்குகிறானோ, அவன் தான் சமர்த்தன் என்று புகழப்படுகிறான். புதிய சினிமா

Written by

Saturday, 16 August 2008 16:55 -

இன்றுதான் மதுரையில் வளையிடப்படுகிறது என்றால் அன்றைக்கு படத்திற்கு மதுரையில் பிக் கட வாங்குகிறவன் அதிபராக கிரம பத்திரிகை என்று போற்றப்படுகிறான். ஏதாவது ஒரு உண்மையை மறைக்க ஆயிரம் பொய்களாகக் கறித் தப்பித்துக் கொண்டால் அவன் அறிவிற சிறந்தவன்; அவன் கறியது பொய்யானாலும் தன் பத்திரியின் யுகத்தால், வகை சாமர்த்தியமாகத் தப்பித்துக் கொண்டான் என்றதான் கருவார்.

நன்னடத்தை என்பது என்னவென்று பார்த்தால் ஒரு மனிதனிடம் நீங்கள் என்ன எதிர்பார்க்கிறீர்களோ, நீங்கள் மகிழ்ச்சியடையவும், திருப்தியடையவும் அவன் என்ன செய்யவேண்டாமோ, அதே முறையில் நீங்களும் பிறரிடம் பழகும்போது அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியையும், திருப்தியையும் உண்டாக்கும்படியான வழியில் நடந்து கொள்வதாகும். உங்களிடம் ஒருவர் நடந்து கொள்வதிலிருந்து உங்களுக்குக் கஷ்டத்தையும், மனக்கலக்கத்தையும் அதிருப்தியையும் உண்டாக்குகிற முறைகள் எவ்வளவு என்று தோன்றுகிறதோ, அவையவைகளை விட்டுவிட வேண்டும். இது ஒரு சூலபமான கருத்து. இதையாவரும் கைக்கொள்வதால் நல்லறிவும், பொது அறிவும் அடையத் தவர்களாகலாம்.

(7.11.1954 சென்னை மதுரை மதுரை மதுரை 'மதுரை' 12.11.1954)

<http://www.keetru.com/rebel/periyar/8.php>